

— да осъди другата страна да заплати съдебните разноски.

Изложено основание

— Нарушение на член 8, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕС) № 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета

Жалба, подадена на 30 май 2018 г. — Enterprise Holdings/EUIPO (E PLUS)

(Дело T-339/18)

(2018/C 268/52)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Enterprise Holdings, Inc. (Сейнт Луис, Мисури, Съединени американски щати) (представител: D. Farnsworth, Solicitor)

Ответник: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

Данни за производството пред EUIPO

Спорна марка: Заявка за регистрация на словна марка на Европейския съюз „E PLUS“ — заявка за регистрация № 16 377 079

Обжалвано решение: Решение на четвърти апелативен състав на EUIPO от 15 март 2018 г. по преписка R R 2141/2017-4

Искания

Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да приеме заявлението за публикуване,

— да осъди EUIPO да заплати направените от нея съдебни разноски, както и тези на жалбоподателя.

Изложено основание

— Нарушение на член 7 от Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета.

Жалба, подадена на 1 юни 2018 г. — BNP Paribas/ЕЦБ

(Дело T-345/18)

(2018/C 268/53)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: BNP Paribas (Париж, Франция) (представители: A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi и M. Dalon, avocats)

Ответник: Европейска централна банка

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени решение на ЕЦБ № ECB-SSM-2018-FRBNP-17 от 26 април 2018 г. в частта, която налага приспадане на НАПЛ, поети към ЕФП, национални фондове за реструктуриране и СГД, от собствения капитал от първи ред на индивидуална, подконсолидирана или консолидирана основа, и по-специално да отмени параграфи 9.1, 9.2 и 9.3,
- да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага четири основания.

1. Първото основание е твърдение за липса на правно основание. В това отношение жалбоподателят поддържа, че спорното решение установявало ново правило от общ характер, което ясно надхвърляло правната уредба на упражняването на задачите на ответника за пруденциален надзор.

Освен това решението било прието, без да се разгледа предварително платежоспособността и ликвидността и без да се отчете рисковият профил на жалбоподателя, като ответникът надхвърлил правомощията си по член 4, параграф 1, буква е) и по член 16 от Регламент (ЕС) № 1024/2013 на Съвета от 15 октомври 2013 година за възлагане на Европейската централна банка на конкретни задачи относно политиките, свързани с пруденциалния надзор над кредитните институции (ОВ L 287, 2013 г., стр. 63) (наричан по-нататък „Регламентът за ЕНМ“).

Накрая, жалбоподателят твърди, че член 16, параграф 1, буква в) от Регламента за ЕНМ не предоставял право на ЕЦБ да предприема действия за осигуряване на „по-добра информация за рисковете“ и че член 4, параграф 1, буква е) и член 16, параграф 2, буква г) от Регламента за ЕНМ не предоставяли право за приемане на пруденциални мерки по отношение на задбалансовите позиции.

2. Второто основание е твърдение за грешка при прилагане на правото, тъй като ответникът тълкувал погрешно текстовете на актовете на Европейския съюз, даващи право на кредитните институции да използват неотменими ангажименти за плащане (наричани по-нататък „НАПЛ“) за покриване на част от задълженията им към фондовете за реструктуриране и схемите за гарантиране на депозити. Обжалваното решение противоречало на смисъла и целта на приложимите правни норми, тъй като противоречало на изразената с приемането им воля на законодателя. По този начин споменатото решение лишавало от смисъл разглежданите разпоредби.
3. Трето основание е твърдение за нарушение на принципа на пропорционалност, тъй като наложеното изискване за приспадане на НАПЛ от собствения капитал било неуместно и ненужно предвид чисто хипотетичния и вече покрит риск. Според жалбоподателя тази мярка била непропорционална с оглед на възложената на ЕЦБ цел за „предоставяне на адекватна информация за финансовите рискове“.
4. Четвърто основание е твърдение за явна грешка в преценката и за нарушение на принципа на добра администрация. Жалбоподателят твърди, че като избрал да използва инструмент (приспадане от собствения капитал), който очевидно бил неподходящ за целта, която твърдял, че преследва (да предоставя адекватна информация за рисковете) и като не предприел подходящите с оглед на собствените си преценки действия, ответникът не спазил принципа на добра администрация.